

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΤΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' Εξοχήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράγον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπεργασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία . . . δρ. 8.— Ἐτησία . . . φρ. 10.—
 Ἐξαμηνίος . . . 4,50 Ἐξαμηνίος . . . 5,50
 Τριμηνίος . . . 2,50 Τριμηνίος . . . 3.—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ε. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ λ. 20-

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριεῖδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 26

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIÉS CHENESSE

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια).

Ὁ Δίκ εἶχε γίνῃ μαγιάδης. Ἦρπασε μίαν στέκην τοῦ μπαλιάρου καὶ κραδαίνων αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μπέν Ὀμάρ, τῷ ἐφώνασε :

— Ἠλίθιε!

Ὁ ἰατρός ἐσπυσε νὰ ἐξέλθῃ, χωρὶς νὰ προσέρῃ λέξιν.

Ὁ θυμὸς τοῦ Κατακτητοῦ ἐστέρησεν τότε ἐναντίον τοῦ Λουλού.

— Σὺ τὰ φαῖς! ἐβρυχθήθῃ. Ἐνόμισες πῶς θὰ σώσῃς τὰ δύο ἑκατομμύρια τοῦ μπαμπᾶ σου, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Τὰ θέλω καὶ θὰ τὰ πάρω. Ἀρκεῖ νὰ τὰ προσθέσω εὐθὺς λογαριασμῷ τοῦ πατέρα σου. Αὐτὸς θὰ μὴ τὰ πληρώσῃ. Καὶ θὰ μὴ τὰ πληρώσῃ, γιὰτὶ ἀλλοιωτικὰ θὰ σὰς κείψω τὸ λαιμῷ. Φύγετε τώρα ἀπὸ μπροστά μου καὶ οἱ δύο, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ θυμὸ μου θὰ μποροῦσα νὰ σὰς κάμω κανένα κακὸ! Φύγετε!

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε κτισθὴ ζωντανός...»
 (Σελ. 205, στ. 1')

— Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! φαύγομε! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης εἰς τὴν ἐκρηξιν αὐτῆς τῆς ὄργης· ὄχι ὁμως καὶ πρὶν νὰ σὰς πῶ τί σκέπτομαι.

— Καὶ τί σκέπτεσαι, σκουληκί; ἤρωτησεν ὁ Κατακτητής.

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ὁ σπουδαστής, κοττάζων καταμματα τὸν ἐχθρόν του, ὅτι ἀπετύγχε τὸ σκοπὸν τῆς ἄλλῃ μιᾶ φορά.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Κατακτητής, ἀλλὰ τὴν τρίτην φορά, σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θάποτέγω.

— Τὴν τρίτην λοιπόν! ἐκάγχασε ὁ Τζούλης, παρασύρων τὸν Λουλού πρὸς τὴν θύραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο ΤΖΟΥΛΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας

Τρεῖς ἑβδομάδες παρήλθον ἀπὸ τὴν ἀποτυχῶσαν ἀπέπειραν τῆς ὑποβολῆς. Ἡ ζωὴ, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὑπῆρξε μονότονος διὰ τοὺς μικροὺς αἰχμαλώτους τοῦ Καμπᾶ. Νέα ἐπιθέσεις δὲν ἐγένεον κατὰ τοῦ Τζούλη ἐκ μέρους τοῦ Ἀραβὸς μαχητιστοῦ ὁ σπουδαστής ὁμως ἔστρεψε κάθε πῶς ἤνοιγε μίαν θύραν, νομίζων ὅτι θὰ ἐξλεπεν ἐμπρὸς τοῦ τὸν Μπέν Ὀμάρ. Ἐπρόσθεσε πολὺ, ἐγένειεν τὴν θέλησίν του, ἐφοβεῖτο δὲ ἀκόμη καὶ νὰ κοιμηθῇ καλὰ-καλὰ; μήπως ὁ ἐχθρὸς ἐπιφρεῖτο τοῦ ὄπνου του διὰ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν.

Ὁ Λουλού δὲν ἦτον ὀλιγώτερον ἀνησυχῶς ἀπὸ τὸν φίλον του. Ἐμετροῦσε μὲ ἀγωνίαν τὰς ἡμέρας τοῦ ἐπερνοῦσαν ἀργά, καὶ ἀποροῦσε πῶς ὁ πατέρας του δὲν ἤυρεν ἀκόμη τρόπον νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ὁ κ. Δίκ εἶχε δάσῃ προθεσμίαν τριάντα ἡμερῶν διὰ νὰ πληρωθῶν τὰ λύτρα εἰς τὸ Καμπᾶ ἦσαν φυλακισμένοι ἀπὸ εἰκοσὶ δύο ἡμερῶν ὥστε δὲν ἔμεναν παρὰ μόνον ὀκτώ ἡμέραι.

Ἐὰν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ἐστελλε δεκά ἑκατομμύρια, ὁ Κατακτητής θὰ ἐφέτελε τὰς ἀπειλάς του.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ ἔκοβε ταῦτιά του Λουλού, διὰ νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὸν πατέρα του ὡς προειδοποίησιν. Ἐπέτα, μετὰ τρεῖς

«Δύο ἀπὸ τὰς βυβλῶς δημητριαίας ἐστάθησαν πρὸ τῆς θύρας...» (Σελ. 206, στ. 6)

ἡμέρας, θὰ τοῦ ἐστελλε καὶ τὸ κεφάλι... Οἱ δυστυχεῖς αἰχμαλῶτοι ἐγνώριζον τώρα πολὺ καλὰ τὴν εἶδους ἄνθρωπος ἦτο ὁ κομψὸς ἐκεῖνος ἀρχιληστής, ὥστε νὰ μὴ ἀμφιβάλλουν διόλου ὅτι θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι εἶπε.

Χάρῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν ποῦ εἶχαν νὰ περιφέρωνται ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ἠμποροῦσαν νὰ ξαναῖδον τὸν δυστυχῆ ζωγράφον καὶ νὰ συνομιλήσουν μαζί του.

Καὶ αὐτὸς τοὺς διηγήθη περὶ τοῦ Κατακτητοῦ πράγματα φρικιώδη.

Τοὺς ἐδειξεν εἰς μίαν αὐλὴν ἕνα τοῖχον, τοῦ ὁποίου ἕνα μέρος εἶναι κτισμένον προσφάτως. Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε κτισθὴ ζωντανός μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν τοῖχον.

Ἦτο ἄγγλος μηχανικός καὶ εἶχεν υπάγῃ εἰς τὸ Μαρρόκον διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν θρακωρυχεῖά του. Συνελήθη ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπος τοῦ Δίκ καὶ τῷ ἐζητήθησαν ὡς λύτρα διακόσια χιλιάδες φράγκα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε νὰ τὸς πληρώσῃ, καὶ ὁ ἀρχιληστής τὸν ἔθαψε ζωντανόν.

— Κατήντησε νὰ ζηλεύω τὴν τύχην

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ *

«Αφ' εσπέρας πού επέστρεψεν ο μπαμπάς της από την πόλιν, της ανήγγειλεν ότι το πρωί στάς έξω θα έβλεπε τον Νίκο με την βάρκα, να την πάρη να περάση μια μέρα με τα εξάδελφια της στο μοναστήρι της αγίας Παρασκευής. Και η Δώρα δεν είχε ύπνο. Άκουσε και τον ελάττο στο κράτο απ' έξω και ο ψιθυρος των πεύκων άδικα την ενανούριζε. Τόσο ελαφρώσει μάτο, πού σε κάθε κτύπο του ρολογιού ξυπνούσε και νάντην στάς έξω έτοιμη, με τα ναυτικά της να τρέχη τον χαλκαστρωμένο δρόμο της επαύλειώς των. Είδεν από μακρυνά την βαρκούλα του εξάδελφου της, στο λεπτό βροθήκε στην εξέδρα του τσιφλικιού και την βλέπετε τί χαρούμενη πού κατεβαίνει στη βάρκα.

Το μοναστήρι είνε στην άλλη άκρη του λιμανιού και η Δώρα χαιρεί πού θα κάνει ένα ωραϊόν θαλάσσιον περίπατον. Της άρέσει τόσο πολύ η θάλασσα! Μία ελαφρά πρωινή αύρα φυσά και ρυτιδάγει ελαφρά τη θάλασσα και η μικρούλα σκύβει με χαρά και βουτιά τα χέρια της στο νερό, ενώ τα ξανθά μαλλιά της, πού τα χρυσίζουν οι πρώτοι ακτίνες του ήλιου, ανεμίζουσι στο έλαφρό άεράκι. Παραπέρα ένα κοπάδι αγριόπακτιες κολυμπούν. Η Δώρα πού θέλει να παίξη, τες βαντίζει με νερά κι' αυτές φοβισμένες πετούν μακρυνά, μα πάλι έρχονται και τριγυρίζουσι τη βάρκα σαν να θέλουσι να παίξουσι κι' αυτές. Και η Δώρα γελά εύτυχισμένη.

Επί τέλους φθάνουσι στην αγία Παρασκευή. Η Δώρα πηδά στην άμμο και άμέσως την περικυκλώνουσι τα εξάδελφια της, ο Θεοδώρητος και η Ελενίτσα, διδύμα λίγο μεγαλύτερά της, ο Κώστας της ηλικίας της, ζωηρό ροδοκόκκινο αγοράκι, και η μικρούλα Μαριάννα το χαϊδεμένο των. Ο Νίκος είνε ο μεγάλος υίος της θείας Μαρίας. Αφ' ου έδωσε τη βάρκα του ο Νίκος, πήραν όλοι μαζί τον ανηφορικό δρόμο. Το έξοχικό των σπιτάκι είνε αντίκρυ στο μοναστήρι, κτισμένο στο λόφο επάνω πού είνε στο μέσον του μικρού νησιού της αγίας Παρασκευής. Άμα έφθασαν, έπήραν το γάλα των και βγήκαν στον κήπο να παίξουσι ως να έβλεπε η ώρα του φαγητού. Εκεί λίγο έλειψε να μαλώσουσι. Ο Κώστας πού δεν μπορεί να

κρατηθή ανήγητος ούτε δευτερόλεπτο, ήθελε να παίξουσι κρυφτό, οι άλλοι ήθελαν σφαιρίαν και έτσι δεν συμφωνούσαν.

— Δεν πάμε να πάρουμε τη γνώμη του Νίκου; προτείνει η Ελενίτσα και όλοι μαζί έτρεξαν στον Νίκο να τον ρωτήσουσι.

— Μα τί θέλουσι οι μεγάλοι; έρωτά ο Νίκος.

— Σφαιρία, σφαιρία, λέγουσι όλοι εκτός του Κώστα.

— Καίμενε Κωστάκη έμενες μόνος με τον κρυφτό σου; δεν ξέρεις πως οι παλαιοί νικούσι; λέγει ο Νίκος, και ο Κώστας αναγκαστικώς να παραδεχθή την σφαιρία.

Διάλεξαν ένα άνοιχτό άδενδρο μέρος πού γειτόνευε με τους σταύλους του μοναστηριού, και άρχισαν το παιγνίδι. Έξαφνα, ενώ η ζωηρότης είχε γενικευθή, κάνει

γαν στο κίβουσι για να μην ενοχλήσουσι τον ύπνο των μεγάλων. Και σαν έφυγε πιά ο ήλιος ήλθε και τους πήρε ο Νίκος για την ανάσασιν. Έβλεπαν ένα μεγάλο γύρο πίσω απ' το μοναστήρι για να φθάσουσι στο δρομάκι πού ανέβαινε, και άρχισαν να σκαρφαλώνουσι στο βράχο. Με πολλόν κόπο και μερικά πεσίματα, έφθασαν στην κορυφή.

Ο βράχος έχει ύψος πενήντα μέτρων και στέκεται ακριβώς στην κορυφή του λόφου. Σ' ένα μεγάλο κοιλώμα του, στη βάση, είνε κτισμένη η εκκλησία της αγίας Παρασκευής. Είνε λοιπόν σκεπασμένη απ' το βράχο. Από εκεί επάνω η θεία είνε ώραιστατη, ο λιμήν φαίνεται σαν μεγάλη λεκάνη έτσι πού είνε τριγυρισμένος με τα βουνά, και απ' έξω φαίνονται τα νησιά του Αιγαίου γαλανά απ' την απόστασι.

— Εκεί κάτω στη δύσι, πίσω απ' τα νησιά, είνε η γαλανή μας πατρίδα, λέγει ο Νίκος και τα παιδιά με θαυμάσιμα μάτια στρέφουσι εκεί πού τους δείχνει ο αδελφός των.

Μα άρχισε πιά να βραδυάξη και ήταν καιρός να καταβούσι, γιατί έπρεπε να φύγη η Δώρα. Στάθηκαν να ξεκουραστούν λίγο στο σπιτί, και η Δώρα, αφ' ου άπεχαιρέτησε τον θεό και την θεία και έφίλησε τα εξάδελφάκια της, μπήκε στη βάρκα με το Νίκο και γύρισε στην επαύλι.

Καθώς ήταν κουρασμένη, μόλις έφθασε έκοιμήθηκε, και στον ύπνο της έβλεπε τα ωραία παιγνίδια και την ωραϊάν θείαν του βράχου της αγίας Παρασκευής.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΑΒΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΜΙΔΙΟΝ

Είς την Ιταλικήν Ασίην συνέβη πρό τινος καιρού το έξης: Έδέχετο η Βασίλισσα Μήτηρ. Αί αίθουσαι της ήσαν γεμάται από επίσημα πρόσωπα, κυρίους και κυρίας. Έξαφνα, το κορδόνι ενός θαυμασιού περιδερμαίου πού έφορούσεν η Βασίλισσα, κόπτεται καιτά πολύτιμα μαργαριτάρια του σκορπίζονται εις το χαλί. Άμέσως όλοι και όλοι ώρμησαν να τα κυνηγήσουσι και να τα μαζεύουσι. Η Βασίλισσα προσεπάθησε να τους έμποδίση, παρακάλουσεν να μην ενοχλούται δια τον μικρόν πρόηγμα... Άλλά εις μάτην! το κυνήγι έξηκολούθησε και εις δύο λεπτά της ώρας όλα τα μαργαριτάρια είχαν μαζευθή. Τότε η Βασίλισσα, με το θελτικώτερον της μειδιάμα, παρακάλεσε κυρίους και κυρίας να κρατήσουσι τα μαργαριτάρια πού έμάζευον, εις ανάμνησιν. Ούτω καθένας έφυγε μ' εν ή δύο μαργαριτάρια από το περιδέραιον της Βασίλισσης!

«Τη βλέπετε τί χαρούμενη πού κατεβαίνει...» (Σελ. 208, στ. α')

μια ο Κώστας με το νευρικό του χέρι και το τόπι περνά τους σταύλους και πέφτει στην αιλή του μοναστηριού. Τα παιδιά θυμώνουσι, η Μαριάννα κλαίει και ο Κώστας θέλοντας και μή, πηγαινει να πάρη το τόπι της. Σε λίγο γύρισε με το τόπι στα χέρια.

— Δεν λέτε πού κόντεψα να τες φάω! λέγει γελώντας πονηρά έπεσε στην βράχι του ήγουμένου και σου είχε ένα θυμό!

Δεν πρόφθασαν να ξαναρχίσουσι το παιγνίδι, γιατί τους φώναζε η Γιαννούλα για το τραπέζι. Έφαγαν με πολλήν όρεξι και σε λίγο ήσαν στο πόδι. Αγάργαζαν ν' ανέβουσι στο βράχο της αγίας Παρασκευής, μα ο Νίκος πού θα τους συνόδευε προσφασίσθηκε τον ήλιο και πήγε να κοιμηθή. Πήραν κι' αυτοί τα παιγνίδια των κι' έφυ-

(*) Το βραβεύθην διήγημα του 140ου Διαγωνισμού. Ίδε τ' αποτελέσματα εις την σελίδα 211.

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ

Αγαπητοί μου,

Α ήκούσατε βέβαια — όσοι δεν ήσθε εκεί — δια τας μεγαλοκρηπεϊς έρωτάς, με τας οποίας η Έπτάνησος επαγγύρισε, την παρελθούσαν εβδομάδα, την Πεντηκονταετηρίδα της Ενωσεως της με την Ελλάδα. Τοϋτο, καθώς γνωρίζετε, συνέβη την 21 Μαΐου 1864. Η Έπτανησος τότε ήτο άγγλική. Άπετέλει δηλαδή ένα χωριστόν Ιόνιον Κράτος, ανεξάρτητον, το όποϊον έπροστάτευεν η Άγγλία κ' έκυβερνούσε δι' ενός Άγγλου Αρμοστού. Πρωτεύουσα ήτο η Κέρκυρα. Εκεί ήδρευεν ο Αρμοστής, εκεί συνήχεται η Βουλή. Και οι Έπτανήσιοι τότε ήσαν αληθινά εύτυχεϊς. Είχαν ευνομίαν, ευημερίαν, ελευθερίαν, προστασίαν ισχυράν έπαρουσιάζοντο, αν ήθελον, εις τον κόσμο ως υπήκοοι Άγγλοι. Άλλά δεν το ήθελαν, όχι! Έπροστίμουσαν να είνε Έλληνες και μόνον Έλληνες. Δι' αυτό

έχαλυσαν τον κόσμο να ένωθουσι με την μόλις απελευθερωθεσαν Ελλάδα. Ένα πανίσχυρον ένωτικόν κόμμα είχε σχηματισθή, το λεγόμενον Ριζοσπαστικόν. Είς αυτό άνήκον οι μεγαλύτεροι πολιτικοί άνδρες των Έπτών Νήσων, αγωνιζόμενοι δια την ιδέαν μ' ένα σθένος μοναδικόν. Η Άγγλία, η οποία, εννοείται, ήθελε να κρατη την Έπτάνησον, τους κατεδίωκε, τους φυλάκισε, τους εξώριζεν εις τ' Αντικύθηρα, τους έδρευε τας περιουσίας των. Εκείνοι τίποτε! Εξουλόουθουσαν τον άγωνα σφοδρότερον. Όλοσν έγινοντο περισσώτεροι και θαρραλέωτεροι. Έκως έτου η Άγγλία εκάμφθη από την έπιμονή των και ήρχισε να γίνεται συμβιβαστική. Έδέχετο τας εύχας και τα ψηφίσματα υπέρ της ένωσης, τα όποια πριν δεν ήθελεν ούτε νακούσθη, και απέστειλεν αντιπροσώπους της δια να εξετάσουσι το φρόνημα του λαού. Είχε πεισθή τελος πάντων, ότι ήτο άδύνατον να γίνουσι Άγγλοι οι φανατικοί αυτοί Έλληνες. Και άφορμήν εξητούσε δια ναπαλλαχθή εδωχίμως από τους δυσχερούς και άνοποτάκτους αυτούς υπηκόους...

Και η εύκαιρία παρουσιάσθη. Ο Όθων τότε είχε εκδιωχθή και η Έλλάς εύρισκαστο πρην καιρον χωρίς Βασίλεα. Κανεις Εθρωπάκος πρίγκιψ δεν έδέχετο το άκανθήδες στέμμα. Το έδέχθη τέλος ο Γεώργιος της Δανίας. Άλλά και αυτός υπό τον όρον να μεγαλώσθη όλίγον το μικρόν Βασίλειον, να προστεθούσι εις αυτό και οι

νήσοι του Ιονίου. Ούτως η Άγγλία παρεχώρησεν οικειοθελώς, χάριν ήθην του Γεωργίου, αλλά πράγματι χάριν των Ριζοσπαστών, την Έπτάνησον εις την Ελλάδα. Και την 21 Μαΐου του 1864, εις όλα τα Ιόνια φρούρια, κατεβιάσθη η άγγλική σημαία και άνυψώθη θριαμβευτική η κυανόλευκος. Τί μεγάλη, τί αλησιμόνητος ημέρα δια τους Έπτανήσιους! Και του εύτυχούς αυτού γεγονότος την πενηκστήν επέτειον εώρτασαν προχθες με δικαϊαν χαράν και εθνικην ύπερηφάνειαν.

Η ιστορία της Έπτανήσου, αγαπητοί μου, μάς παρέχει εν από τα ωραιότατα διδάγματα πατριωτισμού. Οι Έπτανήσιοι είνε οι μόνον Έλληνες, οι όποιοι δεν έτουρκοκρατήθησαν ποτε και δεν ήσαν άθησαν τον ζυγόν μιας άφορήτου δουλείας. Πρώτα υπό τους Βενετούς και κατόπιν υπό τους Άγγλους, έξουσαν ελεύθεροι κ' έπολιτίζοντο ήσυχοι και άσφαλεις. Όλα τα είχαν ένα μόνον τους έλειπεν: η Έλλάς. Και χάριν της Έλλάδος, χάριν της εθνικής ιδέας, άπληρώθησαν όλας τας εύτυχίας και ήγωνίσθησαν να ένωθουσι. Μολονότι είχαν να κάμουν μ' Εθρωπαίους και ο πειρασμός ήτο μέγας να έξευρωπαϊσθούσι, εν τούτοις, προσηλωμένοι φανατικώς εις τα πάτρια, διετήρησαν και γλώσσαν, και θρησκείαν, και εθνισμόν. Έμειναν πάντοτε Έλληνες και δεν ήσυχασαν, παρ' άρδύ έπραγματοποσήθη η εθνική των άποικατάστασις. Μέγα παράδειγμα το των Έπτανήσιων!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΙΩΝ

Τα πρώτα σκάφανδρα

Η εικών αυτή, από χαλκογραφίαν του 1511, παρουσιάζει την εποχήν εκείνης. Η στολή του αποτελείται από αδιάβροχον ύφασμα και καταλήγει επάνω εις ένα μακρόν σιλήνα, ο όποιος, ως βλέπετε, κρατείται εις την επιφάνειαν της θαλάσσης από μίαν φούσκαν, δια να παίονη άέρα ο δύτης.

Έννοείται, ότι υπό τούτους όρους, δεν ήτο δυνατόν να μείνη πολλήν ώραν εις τον τυθμένα της θαλάσσης.

Το πρώτιστον καθήκον του καλοσυνδρομητού είνε η άνανέσις της συνδρομής του

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Μαγική εικών

— Διάβολε! με τέτοια βροχή και να χάσω την άμπρελλα μου! Πού να την έξέχασα άρα γε;

β) Δια τους Γαλλομαθεϊς

Νάναγισθή το φωνηεντόλιπον τοϋτο. Δήλωσις: Αί λύσεις—δωνόηποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—αυνοθεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

γ) Παίγνιον

Εστέλη από της Φουβίας

		ΓΑ		
	Ι	ΝΙ	ΦΑ	
ΑΗ	ΚΗ	Ο	ΜΑ	ΝΗ
	ΚΥ	ΤΗΕ	ΑΗ	
			ΩΝ	

Να συγχαρολογηθούσι αι συλλαβαί αυται ώστε ναποτελεσθούσι πέντε εκ των έφετεινών μονολέξων ψευδωνύμων της «Διαπλάσεως».

Λύσεις του 24ου φύλλου

α) Τα γυαλιά του σχηματίζονται από την μύτην του και από εν άνθος της πλησίον άνθοδέσμης. — β) Νετλός, Τάμεσις, Άγίδης, Βόλγας, Εβρώτας, Έβρος, Ιλισός. Και δια των αρχικών, καταλήλωως μετατιθεμένων: ΒΕΝΕΤΙΑ.

Δέν δημοσιεύω *Μικρασίτα*, παρά μόνον από τας συλλογὰς ποῦ μοῦ στέλλουν ὅταν πραγματοποιῶ διαγωνισμὸν πρὸς σύνδεσμον Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Σήμερον π. χ. ἐτελείωσα τὰς Συλλογὰς τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου θ' ἀρχίσω νὰ παίρνω ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ νέου.

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, *Διάκρητος Κνωσίου*, *Ναύαρχος Μισούλης*, *Ἡρώς τοῦ 1913*, *Τέλλος Ἄγρας*, *Γλυκὸ Ὀνειρον*, *Εὐέλαις Νούτη*, καὶ *Κῆμα τοῦ Ἰουλιου*.

Δι' ὅσους μ' ἐρωτοῦν, καὶ ἰδίως διὰ τὴν *Μπαρονοκαπιωμένην Γαλανόλευκον* ποῦ ἐκφράζει τόσην χαρὰν, πληροφοροῦμαι ὅτι τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Βενοπούλου (Φαίδωνος) ἐπιγράφεται «Ἀκτίνες Νε καὶ θὰ δοθῆ εἰς τὸ Θέατρον Κυβέλης τὴν μεσοφύρον Δευτέρα. Οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὅσοι πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον, εἴμποροῦν νὰ τὸ ἴδουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐμψιγόνται: «Ζωήρωες τοῦ Διδυμοῦ» — «Χωρισμός» τῆς *Προηγουμένης τῶν Δολλαρίων* — Ἄνευ τίτλου τῆς *Εὐδελίδος Νούτητος* — «Ἡ ψυχὴ σὲ μὲ κλωστή» καὶ «Πατρίς» τῆς *Μπουμπουλίας* — «Χαιρετισμός» τοῦ *Ρεθύμιου τοῦ Βουσιόρου* — Ποιήματα καὶ «Γκέρλες» τοῦ *Τέλλου Ἄγρας* — «Φέριαι» τοῦ *Φάσματος* — «Καλοκαίρι» τῆς *Μπαρονοκαπιωμένης Γαλανόλευκας* — Διάφορα τοῦ *Ἀφροσμένου Πελάγου* — «Μετὰ τὰς καύσεις» τοῦ *Ἡρώος τοῦ 1913* — *Ἀνέκδοτα*, Παιδ. Πνεύματα, Παίγνια καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνάμνησις» (ἀτεχνον) — «Ἡ μήτηρ» (κοινόν) — «Ἡ φύσις» (ἀκατάλληλον) — «Σχίφαις» (δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμον.)

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Νοσταλγία*, κ. (Χ. Δ.) *Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ*, κ. (Ο. Κ.) *Μὴ μοῦ ἀπανο*, κ. (Π. Κ.) *Δέων τῶν Θερμοπυλῶν*, α. *Ὀρφανὴ Καρδιά*, α. (Δ. Ο.) *Γλυκὸ Παρελθόν*, α. *Ἀννομήτης ὁ Σιδώριος*, α. (Γ. Μ.) *Δεκαπενταετής Πλοίαρχος*, α. (Γ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἄνταλλάξουν:—τὸ *Ἀπόμνητον Εὐδωνάνι* (0) μὲ *Προηγουμένη τῶν Δολλαρίων*, *Ἰέλλου Ἄγρας*, *Κρητικοπούλου* — ἡ *Ἐρημία* (0) μὲ *Γαλατρίαν*, *Φαρσοπούλου*, *Μαραμένο Φοβίτ* — ὁ *Ναύαρχος Μισούλης* (0) μὲ *Εὐέλαιν Νούτητα*, *Ἀναμνὴν τῆς Οὐλίμακας*, *Μεγάλην Καρδίαν*, *Ὀμηριάδα*, *Κερκυραϊκὴν Ἀδραν*, *11 Νοεμβρίου*, *Καινούργιες Ἀόφνες* — ὁ *Δέων τῶν Θερμοπυλῶν*, (0) μὲ *Νικηφόρον Στόλον*, *Τριελὴν Ναυτοπούλου*, *Ξανθὴν Νεράϊδα*, *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Ταλαιπωρημένο Ἀνδρακάρησον* — ἡ *Ὀρφανὴ Καρδιά* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Δάκων*, *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Ματωμένην Δόξαν*, *Τέλλου Ἄγρας*, *Νέλας*, *Ὀνειροπόλον Καρδίαν* — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* (0) μὲ *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Ταλαιπωρημένο Ἀνδρακάρησον*, *Ὡραίαν Ρόδον* — τὸ *Γλυκὸ Παρελθόν* (0) μὲ *Προσηφίλη Ἀνάμνησον*, *Λορέλαι*.

Ἡ Διαπίλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς *Δοξασμένης Ἐπερχοῦν* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ εἰς συλλογὴν γραμματισμῶν δὲν καταγίνονται, ὅστε εἰς ἀντάλλαγμα ποῦ καιρὸς δὲν τέταται ἰ ὀνόματα συγγραφεῶν κατ' ἀρχὴν πρὸς οὐδένα στέλλω) *Καινούργιες Ἀόφνες* (καθένας βλέπει, μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐπιτίσω νὰ μὴ

μὲ δεχάσῃ εἰς τὴν ἐξοχήν) *Δαφνοστεφῆ*, *Στρατηλάτην* (ἔστειλα) *Γεώργιον Σ. Σπ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἢ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἦρθε πολὺ) *Ἐλ. Τζαβ.* (ἔστειλα, δωροῦν) *Κερασοβίτην* (ἔστειλα καὶ τὸ ἴσον) *Φαρσοπούλου* (ἔστειλα καλὴν ἐπιτυχίαν) *Τελλοπούλου* (ἔστειλα 23ον) *Βυζαντινὸν Ἀείον* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια) *Ἀπόμνητον Εὐδωνάνι* (σ' ἀγαπῶ σὴν πέσον καὶ καλλίτερα ἄλλα, ἄλλα... ἐννοεῖς!) *Ἐρημία* (ὄχι, ὅστε εἶνε, οὐτε ἔχει) *Ἀφροσμένου Πελάγου* (ἔστειλα εὐχαριστῶ) *Κῆμα τοῦ Θεομαίτου* (θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ νέον καὶ γενναίον ἐσπάρθωμά) *Γραντομάχον Ἑλληνα* (ἐλήφθη) τὰ ποταλέσματα θὰ τὰ ἰδῆς πολὺ γρήγορα) *Τροπαϊοῦδον Ἑλλάδα* (ἔλαβα) *Ναυάτιν τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔχει, ἀλλ' ἔτυχε νὰ υπογράψῃ μὲ τὸ νόμα τῶν αὐτῶ δὲν θὰ ἐναγίγη) *Κάστρον Καλαμάς* (ἔχει καλῶς) *Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ* (τὰ εἶπα καὶ περιμένον) *Μὴ μοῦ Ἀπανο* (ἐπίσης) *Ρεθύμι τοῦ Βουσιόρου* (νὰ σοῦ ζήσουν!) *Ποιήματα τοῦ Βυζαντινοῦ* (ἐλήφθησαν μὲ αὐτὰ τὰ ἐξήγησα πολλὰκις) *Κερκυραϊκὴν Ἀδραν* (ὁ κ. Φαδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ πρόγραμμα τῆς «Ραχὴ» ὁρασιτάτη ἢ ἐπιστολὴ σου) *Ἄονια τῶν Θερμοπυλῶν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐτελεσθήσαν) *Νοσταλγίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Προηγουμένη τῶν Δολλαρίων* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Χανουμάτι* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀναμνηστικὸν δελτάριον) *Διδυμοῦν*, *Μπουμπουλίας*, *Ματωμένην Δόξαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Ἀόφνων
Ἀποφίλου-Ἰουλιου.
(*Δι' ἄσους δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουλιου*), ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀπόμνη δημοσιευθῆ).

262. Λεξιγέφυρος
Τὸ πρῶτον μοῦ κομῆε τὰ ζῶα μερικῶς
Τὸ δευτέρον μοῦ ἄθος τοῦ Μαρτίου
Τὸ σύνολόν μου εὐχρωμαί, γλυκὸς καρπός,
Κρεμάρμενος ἀπὸ λεπτοῦ κλωνίου.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Δόξως

263. Μεταγραμματισμός
Ἐξῆσα τίτὰ τὰ χρόνια μου,
Στὸν τάφο πλησιάζω.
Μὰ μὲ ἰδέα πορφεύρει:
Τὸ Ρῶ πετῶ μακρὰ μου
Καὶ Λαμέδα εὐθὺς ἀρπάξω...
Καὶ ἀντὶ τούτου τάφο νὰ χυθῶ,
Τυράννου στέμμα βάζω.
Ἐστὴν ἐπὶ Κ. Τσαμποπούλου

264. Ἀναγραμματισμός
Τὰ στοιχεῖα κοιταροῦ,
Φίλε λύτα, ἀνατρέπου.
Κ' ἐνὰ ζῶο τοῦ σπιτιοῦ
Μὲ ἀπορία τότε βλέπω.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰεωδῶντος

265. Τὰ
+ + + + + = Ἐρημία βασιλοπαῖς
* * + * * = Πόλις τῆς Αὐστρίας
* * + * * = Ζῶον κερασοφόρον
* * + * * = Ἀρχαία πόλις
* * + * * = Χωρὰ τῆς Ἀσίας
Ἡ χάθετος εἰς τῶν μηνῶν.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνοπούλου τοῦ Δίμου

266. Ἀντετραμμένη Πυραμῖς
* * * + * * * = Δοξικός ποιητής.
* * + * * = Πίλας κεραιμωδῆς
* * + * * = Ἀπόστολος.
* + * = Ἀριθμητικόν.
+ Ἡ χάθετος πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

267. Ἐπιγραφή
Η Ν Ξ Σ Α Α
Ε Ι Δ Α Τ Ι
Π Κ Υ Ι Σ Ε
Ι Α Σ Δ Α Α
Μ Ο Κ Ο Λ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰεωδῶντος Ἀεζήτης

268-272. Μαγικὸν Γράμμα
Ἐν ἀντάλλαγμα ἑνὸς γράμματος ἐκδοσῆς τῶν κατωθι λέξεων, δ' ἐνὸς ἄλλου, πέντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαί τῶσαι λέξεις:
θῆρα, ροβί, ἴθρα, γαρί, μύλος
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Τριουμαγίας

273. Διπλὴ Ἀκροστοιχίς.
Τὰ μὲν ἀρχιὰ τῶν κατωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἐνδοξὸν πρωτεύουσαν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα στρατηγῶν τῶν Ἀχαιῶν.
1, Ὀμηρικὸς ἦρωας, 2, Ὡρα τοῦ ἔτους, 3, Προφήτης, 4, Ἀνεμος, 5, Γεωργικὸν ἔργαλειον, 6, Ἀργοναυτῆς.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14 - 87]
Γαυθὴ Νεράϊδα, τὸ μαβὶ εἶνε συνώνυμον μὲ τὸ καθαρευουσιάνικον κωνοῦν.
Ναύαρχος Μισούλης.
[14 - 88]

Παυταρ - Τιπτή, τί γίνονται; Διατί δὲν μοῦ γράφεις; Περιμένω ἐπιστολὴν σου προσεχῶς. — *Ἀπομνητον Εὐδωνάνι*.
[14 - 89]

Ἐντάλασσον Μ. Μυστικὰ μὲ πάντας διὰ μέσου *Ἡ Διαπίλασις*. — *Ὀρφανὴ Καρδιά*.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 201.)

ΑΘΗΝΑΙ: Νικηφόρος Στόλος, Ἄλ. Θ. Νικολάου, Γ. Β. Πιστοκάκης, Γ. Κατσάνης, Κυριακούσσα Κνωσίου, Χ. Δ. Εδωργιάδης, Θεόδωρος Καραβέλλου, Μιλ. Ζαχαριάδης, Ἐνας ζωεὶς ὀνογραφῆς.
ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἡρώς τῆς Τριουμαγίας, Ἀγγελική Κον. Μεσολοδίου.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνσ. Γ. Σκουροπούλου.
ΑΡΓΟΥΣ: Θ. Α. Παναγιωτοπούλου, Ἀδ. Δ. Μαργαρίτου.
ΙΘΑΚΗΣ: Κωνσ. Α. Μαρούδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δουξ - ντὲ Μπουγιάν, Ἡρ. Γεωργίουλης.
ΚΑΙΡΟΥ: Δαφνοστεφῆς Στρατηλάτης.
ΚΑΛΑΜΟΝ: Δημ. Διον. Φωτοπούλου.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Εὐδελίδη Σ. Γαζή.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σωπηλὴ Νδῆ.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Δοξασμένος Σπερχεῖος, Β. Α. Μοραβιτέλης, Δημ. Ίω. Γιαννάκος, Ροδοσσοῦ Ἀνθ. Ἀλοῦσις, Μικροστέφης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Νικ. Γεωργιανόπουλος, Χρυσούλα Γεωργιοπούλου.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἑλληνικὴ Ἡμιόλια.
ΔΑΡΦΑΝΟΣ: Χρ. Κτωρῆτης, Τροπαιοχὸς Ἑλλάς.
ΠΑΛΛΙΟΥ ΦΑΛΕΡΟΥ: Μπάτη τοῦ Σερωνοῦ.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ναντῆς, Γ. Φαρακίδης, Πατριτὸν Ναυτοπούλου, Μεγάλη Ἑλλάς Σπ. Γ. Σπυροπούλου.
ΠΕΡΑΙΩΣ: Ἄντ. Τ. Βασιλάδης.
ΠΥΡΡΟΥ: Χ. Κυριακοπούλου.
ΥΔΡΑΣ: Δημ. Ν. Γιαννουκίδης, Εὐγενία Π. Ζουρντῶ, Ἄννα Π. Ζουρντῶ, Ἐλένη Δεβέλιου, Ἄνδρ. Δ. Ζουρντῶς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδώντων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδωκαν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δυο: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣ ΠΕΤΡΑΚΑΚΗΣ** ἐν Ἀθήναις καὶ **ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΣΚΑΛΑΒΟΥΝΟΣ** ἐν Πάτραις οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν ἀπὸ τῆς Ἰουνίου διὰ τρεῖς μῆνας.